

Αντιδημοκράτης (Κωνσταντίνος Πλεύρης)

Οι λύκοι

[...] Έχουμε δύο είδη δημοκρατών. Εκείνους που γνωρίζουν τι είναι δημοκρατία και την υποστηρίζουν από συμφέρον και εκείνους που αγνοούν ή νομίζουν ότι γνωρίζουν και την υποστηρίζουν από ιδεολογία. Οι κεφαλαιοκράτες, είναι οι κατ' εξοχήν συνειδητοί δημοκράτες, ενώ οι άλλοι που φωνάζουν για δημοκρατία, ούτε περί τίνος πρόκειται ξέρουν, γιατί αν ήξεραν θα επαύαν να φωνάζουν.

[...] Για να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους, πρέπει από τώρα να προσδιορίσουμε ακριβώς ποιος είναι κεφαλαιοκράτης. Γιατί πολλοί νομίζουν, ότι κεφαλαιοκράτης είναι ο κάτοχος του κεφαλαίου. Όχι, αυτό είναι σφάλμα. Οι κάτοχοι του κεφαλαίου λέγονται κεφαλαιούχοι. Τους κεφαλαιοκράτες αποτελεί ένα αρρωστημένο είδος κεφαλαιούχων, που κατειλημμένοι από κερδοσκοπική μανία έχουν την απαίτησι να εργάζεται ο λαός, για να πληρώνη τις ιδιοτροπίες της πλουτοκρατικής ασωτείας. Όλοι αυτοί συγκροτούν την κεφαλαιοκρατία. Την παρασιτική δηλαδή τάξι εκείνων, που αυξάνουν τα εισοδήματά τους εκμεταλλευόμενοι τον λαό και ζημιώνοντας την εθνική οικονομία. Η παραγωγή δεν τους απασχολεί καθόλου, τους ενδιαφέρει μόνον η αποκόμισις μεγαλυτέρου κέρδους, πραγματοποιούμενου φυσικά όχι με την έντιμη εργασία, αλλά με τα δόλια τεχνάσματα, που επιτρέπει η έλλειψις οικονομικής οργάνωσης της δημοκρατικής κοινωνίας.

Από όλους τους εκμεταλλευτές οι πιο διεφθαρμένοι είναι οι καπιταλιστές, οι οποίοι αφού υποτάξουν το λαϊκό συμφέρον στην ταπεινότερη ιδιοτέλεια, βαδίζουν προς κατάκτησιν υλικών σκοπών, δίχως ηθικόν ή ανθρωπιστικόν νόμον. Για την πολυδάπανη συντήρησι του συναφίου τους υποβάλλουν τον λαό σε βαρειές φορολογίες, που για να μη γίνωνται εύκολα αντιληπτές ρίχνονται στην κατανάλωσι ενσωματούμενες στην τιμή βασικών ειδών διατροφής και πολιτισμού.

[...] Μετά την επίσημη φορολογία, φέρνεται σαν συμπλήρωμα της λαϊκής ληστείας η αφανής οικονομική αφαίμαξις, που γίνεται από τους δεξιοτέχνες της

φοροδιαφυγής και γενικά από τους χρηματάνθρωπους των πλουτοδημοκρατικών επιχειρήσεων, που, με τον αθέμιτο ανταγωνισμό, τα «τραστ» και τα ελεγχόμενα εταιρικά συγκροτήματα κορυφώνουν την οικονομική λεηλασία του έθνους. Οι χρηματοκράτες είναι ο δυνατός εξωκοινοβουλευτικός παράγων, που αδιόρατος ρυθμίζει την πολιτική κατά τέτοιο τρόπο, ώστε αυτοί να 'χουν δικαιώματα και ο λαός καθήκοντα. Το κεφάλαιο στα χέρια τους, ξέφυγε του προορισμού του σαν συντελεστού της παραγωγής και αντί να συμβάλει στην ανύψωση του βιοτικού επιπέδου του λαού, κατέληξε να γίνη μέσον καταπίεσης και επιβολής. Η κεφαλαιοδημοκρατική καταπίεσις και επιβολή κάτω από την οποία στενάζει ένας ολόκληρος λαός γίνεται βαρύτερη όσο περισσότερο ανοίγεται το χάσμα της άδικης κατανομής του εισοδήματος.

[...] Η δημοκρατία άρρηκτα δεμένη με τον καπιταλισμό, φτιάχνει το κατ' εξοχήν πλουτοκρατικό καθεστώς και το τελειότερο σύστημα λαϊκής καταπίεσης. Η κεφαλαιοκρατία με τις διάφορες μορφές και τους μετασχηματισμούς που παίρνει, συνιστά την οικονομική πλευρά του κοινωνικού συστήματος της δημοκρατίας. Και πράγματι πουθενά δεν θα συναντηθή δημοκρατία, τώρα ή στο παρελθόν, εδώ ή αλλού, που να μην στηρίζεται στην εκμετάλλευσι. Από την αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία με τις χιλιάδες των δούλων, μέχρι τις σημερινές μεγάλες δημοκρατίες με την αφανή οικονομική διείσδυσι, που εξαρτά την εξέλιξι και το μέλλον των μικρών χωρών, από τα συμφέροντα και τις αποφάσεις των μεγάλων. Παντού εκμετάλλευσις. Και καλά αν πρόκειται για μια πλούσια χώρα, όπου τα κοινωνικά προβλήματα δεν φαίνονται καθόλου ή αν φανούν λύνονται εύκολα. Τί θα συμβή όμως, όταν μία χώρα με περιορισμένες οικονομικές δυνατότητες διατηρή ένα τέτοιο πολίτευμα; η απάντησις έρχεται μόνη της. Την εκμετάλλευσι θα υποστούν οι οικονομικά ασθενέστεροι στους ώμους των οποίων οι πλούσιοι θα μετατοπίσουν όλα τα βάρη.

Η ανατομία μιας απάτης

Ολόκληρο το δημοκρατικό κατασκεύασμα θεμελιώνεται σ' έναν μύθο. Στον μύθο της λαϊκής κυριαρχίας, η οποία πραγματοποιείται με την απονομή στον λαό ωρισμένων δικαιωμάτων και ελευθεριών που, σύμφωνα με τις δημοκρατικές θεωρίες, είναι ικανές να του εξασφαλίζουν την θέση του κυριάρχου.

[...] Η διοίκησι των λαών σε οποιοδήποτε κοινωνικό σύστημα υπήρξεν από παλιά έργο λίγων και ποτέ ολόκληρου του λαού. [...] Θεωρητικά ο λαός είναι κυρίαρχος, στην ζωή όμως αποδεικνύεται ότι την Ελλάδα κυβερνούν μερικές εκατοντάδες οικογένειες που σχημάτισαν παράδοσι πολιτικών οικογενειών και ασκούν

σημαντική επιρροή πάνω στον λαό. Τις παραπάνω πολιτικές οικογένειες χωρίζουν οι φιλοδοξίες, αλλά ενώνουν τα συμφέροντα. Συμφέροντα συνυφασμένα με την δημοκρατία και τον κοινοβουλευτισμό. Συμφέροντα με την ύπαρξη των οποίων αρχίζει η εκμετάλλευση του λαού.

Τα μέλη αυτών των οικογενειών είναι οι μέτοχοι της εκμεταλλευτικής εταιρείας των πλουτοκρατών. Από αυτήν ξεπετάγονται οι αρχηγοί. Οι δημοκρατικοί αρχηγοί, που δεν γεννώνται, αλλά γίνονται από το χρήμα. Την μοναδική δύναμη που σχηματίζει διά του τύπου την δημοσία γνώμη, ελέγχει το κράτος και χαρίζει την εξουσία. Οι εκλογές, όπου φαινομενικά καλείται ν' αποφασίσει ο λαός δεν αποτελούν παρά την διαδικασία της υποχρεωτικής εγκρίσεως μέρους των υποψηφίων, που πρότειναν, οι πολιτικές οικογένειες και ανέδειξε ο βασιλεύς της δημοκρατίας: Ο χρυσός.

Η γνησιώτερη μορφή δημοκρατίας είναι η άμεση. Όταν λέγω άμεση, εννοώ εκείνο που παραδέχονται όλοι. Την κατευθείαν από τον λαό ρύθμιση των θεμάτων που τον αφορούν. Καταπιάνεται δηλαδή ο λαός με τις δημόσιες υποθέσεις, δίχως την μεσολάβηση αντιπροσώπων. Η άμεση δημοκρατία είναι το πολίτευμα που αντιστοιχεί προς μια μικρή οργανωμένη κοινωνία ανθρώπων. Φέρνω σαν παράδειγμα τον τύπο της πόλεως-κράτους. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη υπογράμμιση το γεγονός, ότι στην σύγχρονη εποχή δεν μπορούμε να μιλάμε για άμεση δημοκρατία. Η μεγάλη εδαφική έκταση των κρατών και η αύξησι των πληθυσμών την έχουν προ πολλού εξαφανίσει. Σε αυτούς τους παράγοντες, ας προστεθή και η φύσις των παρουσιαζομένων προβλημάτων, η επίλυσι των οποίων απαιτεί ειδικές τεχνικές γνώσεις, πράγμα που σε περασμένες εποχές δεν συνέβαινε, γιατί τα ζητήματα ήταν απλά και ο λαός μπορούσε να τα κατανοήσει και να εκφέρει την γνώμη του πάνω σ' εκείνα, αποφασίζοντας σε πάνδημες συγκεντρώσεις.

Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία, από την πλευρά της συμμετοχής του λαού στην άσκηση της εξουσίας, είναι το φάντασμα της άμεσης, που μαζί με την αρχαία πόλι-κράτος εγκαταλείφθηκε παντοτεινά στα βάθη του παρελθόντος. Πάντως στους δημαγωγούς της στιγμής, που κυριαρχούσαν στην άμεση δημοκρατία, η αντιπροσωπευτική εξασφάλισε ωρισμένη θητεία. Με την εκλογή, η κυριαρχία μετατοπίζεται από τον λαό στους αντιπροσώπους, που από εδώ και πέρα καθορίζουν την λαϊκή θέλησι. Ο αντιπροσωπευόμενος κάνει ό,τι θέλει ο αντιπρόσωπος, ο οποίος είναι εντελώς ανεξέλεγκτος και φυσικά ουδεμία νόμιμη περίπτωση προβλέπεται για ανάκλησί του, προτού τελειώσει ο χρόνος της θητείας του.

Πολλοί παραπλανήθηκαν από τον όρο «αντιπροσωπευτική δημοκρατία» και νομίζουν, ότι ο λαός εκλέγει ωρισμένα πρόσωπα σαν αντιπροσώπους του και παρακολουθεί για την ακριβή τήρησι της επιτακτικής εντολής του. Ασφαλώς, όμως, κάνοντας τέτοιες σκέψεις απομακρυνόμαστε από την αλήθεια, που δείχνει ότι ο λαός έχασε κάθε δικαίωμα και βρίσκεται στην απόλυτη διάθεσι του αντιπροσώπου, ο οποίος καταδέχεται να 'ρχεται σε επαφή μαζί του κολακεύοντας αυτόν και κάπου-κάπου ικανοποιώντας τις ανάγκες του, όχι γιατί έχει συνείδησι της αποστολής του, αλλά από την σκοπιμότητα που γεννά ο φόβος της επανεκλογής. Οι βουλευτές δεν έχουν συναίσθησι των ευθυνών, γιατί κανείς δεν πρόκειται να τους ζητήσει ευθύνες, πράγμα που με πρωτοφανή αναίδεια κατωχύρωσαν συνταγματικά. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία έχει σαν αποτέλεσμα την δημιουργία των κομμάτων, τα όποια εκ του λοιπού θα εξετασθούν μαζί με τον θεσμό των εκλογών, διά της καθολικής ψηφοφορίας.

Οι εκλογές ζημιώνουν το εθνικό συμφέρον, διότι η άμορφη μάζα του λαού, καθώς στερείται κριτικού αισθητηρίου, αδυνατεί να διορίση σαν αντιπροσώπους της τις πραγματικές πολιτικές αξίες. Ίσως μάλιστα από άλλη άποψι να προτιμά τους κοινούς τύπους, από τα υπερέχοντα πνεύματα, καθόσον αντιλαμβάνεται ασυνείδητα, ότι δεν θα κατορθώσει ποτέ να επηρεάση μιαν ανώτερη φυσιογνωμία. Η μετριότης είναι το χαρακτηριστικώτερο γνώρισμα της δημοκρατίας, το όποιον εξ άλλου και οι φανατικώτεροι οπαδοί της αναγνωρίζουν.

Ο τρόπος των εκλογών και γενικώτερα το προεκλογικό κλίμα δεν είναι ανάλογο με την σπουδαιότητα των γεγονότων. Η ασυδοσία του τύπου οδηγεί στην αποχαλίνωσι, με συνέπεια την καταδημαγώγησι του λαού. Οι βουλευτές που μέχρι πρότινος ήταν απλησίαστοι, παρατούν το αγέρωχο ύφος και σαν πλανώμενοι ζητιάνοι εκλιπαρούν την ψήφον —όταν δεν μπορούν να την εξαγοράσουν—, αρχίζουν συνεστιάσεις και συγκροτούνται συγκεντρώσεις, όπου μοιράζονται χειραψίες και δίνονται υποσχέσεις από τα ανεξάντλητα αποθέματα των προεκλογικών διαβεβαιώσεων. Φυσικά στο τέλος δεν εκλέγονται οι άριστοι, αλλά οι καταφερτζήδες και τούτο συμβαίνει, γιατί ο λαός δεν φθάνει στις αποφάσεις του με την αυστηρή στάθμισι των διαφόρων στοιχείων, που αρμόζει σε μια ψυχρή υπολογιστική κρίσι, αλλά με την γνωστή επιπολαιότητα της κυμαινομένης θελήσεως του πλήθους.

Να πως βγαίνουν οι βουλευτές, ένα μέρος των οποίων σχηματίζει κυβέρνησι και διοικεί. Αλλά διοικεί; Αν εξετάσουμε βαθύτερα τα πράγματα θα υποστηρίξουμε, ότι δεν κυβερνούν εκείνοι που βρίσκονται μέσα στην Βουλή, αλλά εκείνοι που

βρίσκονται έξω από αυτήν και συχνά έξω και από την πατρίδα. Εφ' όσον η ρουσφετολογία παραμένει το προσφορώτερο μέσο ψηφοθηρίας, ο βουλευτής εξαρτάται από τους κομματάρχες της περιφέρειάς του, τους οποίους είναι υποχρεωμένος να εξυπηρετή συνεχώς και να ικανοποιή τις απαιτήσεις τους. Αυτή είναι η πρώτη και μικρότερη εξωκοινοβουλευτική επίδρασις. Η άλλη, την οποίαν θα περιγράψω παρακάτω, είναι εκείνη που αποκαλύπτει μπροστά μας το δημοκρατικό αίσχος σ' όλη την εξοργιστική του ωμότητα.

Κόμμα, σημαίνει οργανισμός με άπειρες εκδηλώσεις, που διακρίνονται καλύτερα στην διάρκεια της προεκλογικής περιόδου. Απαραίτητη προϋπόθεσι για την διεξαγωγή εκλογικού αγώνος είναι: Δημιουργία και διατήρησις φιλικού τύπου, οργάνωσις συνοικιακών, περιφερειακών και επαρχιακών επιτροπών, συντήρησις πολιτικών γραφείων κίνησις προπαγάνδας κ.λπ. Όλα αυτά όμως, τα κατά τα άλλα ενδιαφέροντα πράγματα, χρειάζονται λεφτά, πολλά λεφτά και εκείνοι που τα ξοδεύουν δεν τα ξοδεύουν από ψυχικό, αλλά από συμφέρον που θα ικανοποιηθή, μόλις το κόμμα ανέβη στην εξουσία. Τότε αυτό θά φροντίση να τακτοποιήση τους λογαριασμούς του απέναντι των οικονομικών του ενισχυτών και φυσικά δεν πρόκειται να πληρώση από την τσέπη των μελών του.

Οι ληστοσυμμορίες των χρηματιστηρίων, τα τραπεζιτικά συγκροτήματα, οι εφοπλιστές και οι βιομηχανικές σπείρες χρηματοδοτούν και ελέγχουν τα κόμματα, πού γερά πιασμένα στους κεφαλαιοκρατικούς γάντζους, δουλεύουν για τα καπιταλιστικά συμφέροντα, χωρίς να υπολογίζουν το κακό που προξενούν στην πατρίδα. Έχοντας συναίσθησι των ενόχων δεσμών τους, φροντίζουν με ανυπόφορη δουλικότητα να φανούν συνεπή στις υποχρεώσεις τους και να ικανοποιήσουν με το παραπάνω τους οικονομικούς των ενισχυτές, ώστε να μη χάσουν την μελλοντική βοήθεια, που τους είναι απαραίτητη για τις επόμενες εκλογές. Προς τον σκοπόν αυτό και με πείσμα πολύ, θα πολεμήσουν κάθε πρότασι νόμου και κάθε νομοσχέδιο που δεν είναι κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των εξυπηρετουμένων συμφερόντων. Παράλληλα, σαν κυβέρνησις, θα αποφύγουν την λήψι και του ωφελιμωτέρου μέτρου, εάν τούτο δεν ευνοή τις επιδιώξεις του οικονομικού τους κυρίου.

Τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών είναι λοιπόν, μέσω του κόμματος, οι κρυφοί ρυθμιστές της τύχης του έθνους. Συμβαίνει μάλιστα οι ίδιοι κεφαλαιοκράτες να υποστηρίζουν διαφορετικά κόμματα, που για να εξασφαλίσουν μεγαλύτερη βοήθεια, συναγωνίζονται μεταξύ τους στην πλειοδοσία για την παραχώρησι περισσότερών προνομίων στην πλουτοκρατία. Αυτού του είδους οι

συναλλαγές είναι τόσο επάσχυντες, ώστε αν ποτέ τα κόμματα τολμήσουν να προβούν σε φορολογική δήλωση των εσόδων τους δεν θα έχουν που να σταθούν, από την οργή της λαϊκής κατακραυγής. Πολύ φρόνιμα κάνουν λοιπόν και κρύβουν από τον κυρίαρχο λαό την πηγή των εισοδημάτων τους και κυρίως τον τρόπον αποπληρωμής των χρεών τους.

Στην δημοκρατία ο λαός έχει σίγουρα ένα δικαίωμα. Είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλουν οι κεφαλαιοκράτες, οι οποίοι διά των κομμάτων, του δίνουν την εντύπωση ότι αυτός εξουσιάζει, ενώ στ' αλήθεια εκείνοι κυβερνούν. Μ' άλλα λόγια, η δημοκρατία είναι το πολίτευμα εκείνο, στο οποίο ο λαός, έχει το δικαίωμα να διαλέγει αυτούς, που θα τον εκμεταλλευθούν. Ή μήπως δεν είναι έτσι, αφού οποιοδήποτε κόμμα και να κυβερνήσει, πίσω του θα έχει την πλουτοκρατία.

[...] Εφ' όσον στην δημοκρατία κυβερνούν εκείνοι που αρέσουν στον λαό και όχι εκείνοι που τον ωφελούν, φυσικόν είναι τα κόμματα να προσπαθούν να κερδίζουν την εύνοια του πλήθους, από την οποίαν και μόνον εξαρτάται αν θα καταλάβουν κοινοβουλευτικά την αρχή. Κάτω από αυτές τις συνθήκες τα κόμματα δεν ήταν δυνατόν να γίνουν καθοδηγητές του λαού, αλλά να γίνουν εκείνο που είναι: Ξευτελισμένοι κόλακες των χαμερπών αισθημάτων της μάζης. Το δε κοινοβουλευτικόν κράτος στον οποίον καθρεφτίζονται όλες οι ιδιότητες του κυβερνώντος κόμματος, παύει να είναι κυρίαρχο και μετατρέπεται σε δούλο των ορέξεων του όχλου.

Οι υπουργοί και βουλευτές, είναι όργανα της πολιτείας, αλλά επί πλέον και προπάντων είναι όργανα του κόμματος. Η δράσις τους είναι κατά κύριον λόγον αφιερωμένη στην διατήρησι και αύξησι της κομματικής πελατείας. Με άλλα λόγια ασχολούνται περισσότερο με το κόμμα παρά με το κράτος, από το οποίο πληρώνονται για τις υπηρεσίες που προσφέρουν στο κόμμα. Η δημοκρατία μετέβαλε την πολιτική σε επιχείρησι, εξασφάλισε σε κάθε βουλευτή την λύσι του οικονομικού προβλήματος και δημιούργησε τους εξ επαγγέλματος πολιτικούς —σκέτη κοινωνική τάξις της δημοκρατίας— που αποβήκανε ανοιχτή εθνική και κοινωνική πληγή.

[...] Όταν το μεγαλύτερον κόμμα δεν έχει την απαιτούμενη αριθμητική δύναμι για να σχηματίσει κυβέρνησι προερχομένη αποκλειστικά από τους κόλπους του, τότε συμβαίνουν πράγματα που μόνον στην δημοκρατία μπορούν να συμβούν... Η μηχανή των παρασκηνίων, αφού λαδωθεί καλά, μπαίνει σε κίνησι. Συνασπισμοί συγκροτούνται γρήγορα, για να διαλυθούν γρηγορώτερα, υπογράφονται

συμφωνίες και πρωτόκολλα με την μόνη βεβαιότητα ότι κανείς δεν θα τηρήση. Ο τύπος εκτραχηλιζόμενος παρασέρνει τον λαό στην βαθύτερη εσωτερική διαμάχη και τέλος μόλις ναυαγήσουν όλα τα καιροσκοπικά κατασκευάσματα των συμπράξεων και των μετώπων —δεν γίνεται αλλοιώς, γιατί ευθύς εξ αρχής φέρνουν μέσα τους την υπονόμευσι, που γεννά η αντίθεσις των συμφερόντων—, οι πολιτικοί της δημοκρατίας θα καταφύγουν, για μια ακόμη φορά, στο δοκιμασμένο τέχνασμα των εκλογών. Ο σώνει και καλά «κυρίαρχος λαός» θα διαλέξη τ' αφεντικά του.

Η παλιά δημοκρατική ιστορία επαναλαμβάνεται. Βάζουν μια υπηρεσιακή κυβέρνηση, απαρτιζομένη από πρόσωπα κοινής εμπιστοσύνης, που ξαφνικά έγιναν υπουργοί και ανέλαβαν για μερικούς μήνες την διοίκηση του λαού. Σ' όλο το διάστημα που, η φευγαλέα κυβέρνηση των ανιδέων υπουργών ασχολείται με τις εκλογές, το κράτος μένει ακυβέρνητο και η διαίρεσις του λαού φθάνει στο αποκορύφωμά της, εντεινομένη από τις προεκλογικές εκστρατείες των πολιτικών της δημοκρατίας, που σαν πρωτομάστορες της εθνικής διχόνοιας διατρέχουν με ανήσυχο ύφος την επαρχία φορτώνοντας με ψεύτικες υποσχέσεις τον λαό. Στα χωριά που γυρίζουν, μιλούν αδιάντροπα μπροστά σε πεινασμένους για την ισότητα. Κάνουν πως εξετάζουν τα ζητήματα που απασχολούν τους κατοίκους και χωρίς να ξεχάσουν να κατηγορήσουν τον αντίπαλό τους φεύγουν, για να ξαναγυρίσουν στις επόμενες εκλογές.

Αυτή είναι η μία όψις της άμεσης επαφής με τον λαό. Η άλλη σχετίζεται με το βουλευτικό γραφείο, στο όποιον πηγαίνει διστακτικά ο κουρελής ψηφοφόρος για να ζητήσει κάποια χάρη. Εκεί, περιφρονημένος θα περιμένη ολόκληρες ώρες στον προθάλαμο μέχρις ότου δη τον ζητιάνο της ψήφου, ο οποίος θα του δώσει μια τέτοια απάντησι, που και την δουλειά δεν θα του κάνει, αλλά και δυσαρεστημένο δεν θα τον αφήση.

Μετά τις εκλογές, οι επιτυχόντες μαζεύονται στη Βουλή, στην οποία, επειδή φιλοξενεί διαπρεπείς ψεύτες απ' όλη τη χώρα, θα ταίριαζε καλύτερα η ονομασία: «Ακαδημία του Ψεύδους». Αφού ορκισθούν, άλλοι στο Ευαγγέλιο, άλλοι στο Κοράνι και άλλοι πουθενά, αρχίζουν οι συνεδριάσεις. Οι χαμένοι δεν αναγνωρίζουν την νίκη στους κερδισμένους, τους θεωρούν σφετεριστές της εξουσίας, τους βρίζουν και τους συκοφαντούν. Εκείνοι πάλι όντας της ίδιας φάρας δίνουν ανάλογες απαντήσεις. Έτσι, με φασαρίες και τσακωμούς περνά ο καιρός και φθάνουμε στις νέες εκλογές, που αποτελούν αφετηρία νέων εθνικών ταλαιπωριών.

[...] Οι βουλευτές δεν αντιπροσωπεύουν ούτε το έθνος, ούτε τον λαό. Αντιπροσωπεύουν την δημοκρατία και τα συμφέροντά τους. Στο ερώτημα, τι προσφέρουν στην πατρίδα, μια ειλικρινή απάντησι γνωρίζω: Τίποτα. Και πράγματι, σαν μέλη του νομοθετικού παράγοντος της Βουλής βλάπτουν το έθνος, γιατί δεν έχουν την ικανότητα να νομοθετήσουν, ικανότης που συνίσταται στο να μπορούν να παρακολουθούν τα κοινωνικά φαινόμενα, να σημειώνουν τις απαιτήσεις της κοινωνίας και να προτείνουν μέτρα προς αντιμετώπισι των αναγκών της.

Η απύθμενη ιδεολογική εξαθλίωσί τους φαίνεται, από την ευκολία με την οποίαν παρατούν το κόμμα, κάτω από την σημαία του οποίου βγήκαν βουλευτές, μόλις διαπιστώσουν πως η παραμονή τους εκεί δεν ωφελεί τα προσωπικά τους συμφέροντα. Τέτοιες εγκαταλείψεις είναι συχνές και γίνονται συνήθως από εκείνους που ρίχθηκαν στο παζάρεμα των αξιωμάτων και των διακρίσεων. Οι μεταπηδήσεις από το ένα κόμμα στο άλλο δεν σημαίνουν και αλλαγή ιδεολογίας, γιατί ιδεολογία δεν υπάρχει, ούτε εκεί που ήσαν, ούτε εκεί που πήγαν. Οι βουλευτές δεν αλλάζουν ιδέες, απλώς αλλάζουν καθίσματα στην Βουλή.

Τα κίβδηλα ιδανικά

[...] Υπάρχει μια πραγματική ελευθερία, που πραγματικά απολαμβάνει το άτομο και υπάρχει μια άλλη φαινομενική, που παραχωρείται από την έννομον τάξιν, χωρίς όμως να συνοδεύεται με την δυνατότητα πρακτικής εφαρμογής. Από αυτή την άποψι, η δημοκρατία παρέχει θεωρητικά άφθονη ελευθερία σε όλους, αλλά πραγματικά ελεύθερος είναι μόνον ο πλούσιος, γιατί μόνον αυτός χαίρεται τα πλεονεκτήματα των δικαιωμάτων και προνομίων που περιλαμβάνει η ελευθερία. Τί να κάνη ο φτωχός το συνταγματικά κατωχυρωμένο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όταν δεν έχη την δυνατότητα να αποκτήση ιδιοκτησία; ή τί να κάνη ο άνεργος την ελευθερία της εργασίας, όταν δεν έχη την δυνατότητα να βρη εργασία; Πιστεύω και πρέπει να συμφωνήτε, ότι ελεύθερος δεν είναι ο εργάτης όταν έχη το δικαίωμα να φωνάζη «πεινάω», αλλά όταν μπορή να τρώη.

[...] Η δημοκρατία εν ονόματι της ελευθερίας αγωνίζεται εναντίον της ελευθερίας. Την πικρή αλήθεια αυτών των λόγων μπορούν να επιβεβαιώσουν όλοι όσοι ένοιωσαν την σκληρότητα της δικτατορίας του κεφαλαίου. Η ισότης πού προπαγανδίζει η δημοκρατία εφαρμοζομένη διαστρεβλώνει την πραγματικότητα και φτιάχνει τερατουργήματα κοινωνικών αδικιών, πού οφείλονται ακριβώς στην απαράδεκτη επιβολή ισότητος σε άνισα από την φύσι προικισμένους ανθρώπους. Η δημοκρατία καθιέρωσε την πολιτική ισότητα και όχι την κοινωνική, που θα μένη πάντα απραγματοποίητη, ενόσω θα υπάρχη η οικονομική ανισότης.

Θαυμάστε λοιπόν την ισότητα στα πολιτικά δικαιώματα, όπου δύο ηλίθιοι ως έχοντες δύο ψήφους διαθέτουν διπλάσια πολιτική δύναμι από έναν μεγαλοφυή, που έχει μία ψήφο. Θαυμάστε ακόμη την εξίσωσι της πνευματικής αριστοκρατίας με την κοινωνική σαβούρα, που εν ονόματι της ισότητος γίνεται μέσα στην κάλπη, μπροστά στην οποία φθάνουν με τα ίδια δικαιώματα ικανοί και ανίκανοι, εργάτες και τεμπέληδες, αλήτες και αξιοπρεπείς.

Η ανώμαλη αυτή κατάσταση μπορεί να λέγεται ισότης, αλλά δεν παύει να είναι αδικία και μάλιστα αδικία, που διαπράττεται σε βάρος του ανωτέρου, τον οποίον κατεβάζει στο επίπεδο του κατωτέρου. Οι σκεφτόμενοι άνθρωποι οφείλουν να διερωτηθούν και να ερευνήσουν τους λόγους για τους οποίους η δημοκρατία δημιουργεί και επιβάλλει μια τέτοια εκτρωματική κατάσταση ολότελα προσβλητική, για την προσωπικότητα και για εκείνους που σέβονται τον εαυτό τους.

Ανικανώτερη από την ανικανότητα

[...] Ένα από τα βασικότερα μειονεκτήματα της δημοκρατίας είναι ότι σ' αυτήν δεν διοικούν οι τεχνικοί, αλλά τα κόμματα, που όπως αποδείχθηκε στα αλοκληρωτικά πολιτεύματα δεν είναι απαραίτητα για την λειτουργία του κρατικού οργανισμού. Πάνω σ' αυτό δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, όπως δεν υπάρχει καμιά αντίθετη γνώμη, για την σπουδαιότητα της συνδρομής των τεχνικών, που μέρα με την μέρα γίνεται πιο αναγκαία στην διεκπεραίωσι των κρατικών υποθέσεων.

Είναι διαπιστωμένο ότι, κάτω από την επίδρασι των συνθηκών της εποχής, τα σημερινά υπουργεία αντιμετωπίζουν καταστάσεις και προβλήματα που ένα παλαιότερο, ούτε να διανοηθή θα μπορούσε. Έτσι, άλλα λιγώτερο, άλλα περισσότερο μετατραπήκανε σε τεχνικές υπηρεσίες, που απαιτούν από τους διευθύνοντας ανάλογα προσόντα. Η φύσις των δημοσίων υποθέσεων απαιτεί από τους υπουργούς τεχνικές γνώσεις, που συνδυαζόμενες με την πολιτική σκέψι, τους καθιστούν αξίους της αποστολής των. Η δημοκρατία όμως παραβλέπουσα ό,τι επιβάλλει η ανάγκη των πραγμάτων, διορίζει υπουργούς πρόσωπα κατωτέρας πολιτικής αντιλήψεως και ανυπάρκτου τεχνικής μορφώσεως. Συνεπώς, πρόσωπα ανίκανα να καταλάβουν τα ζητήματα του υπουργείου, που πρόκειται να διοικήσουν. Τούτο δε, να μην φανή υπερβολικό, γιατί η δημοκρατία δεν λαμβάνει υπ' όψιν της στο διορισμό τους τίποτε άλλο παρά την δύναμι των ψήφων.

Η τοποθέτησις ανειδίκευτων ανθρώπων επικεφαλής μεγάλων δημοσίων

οργανισμών δεν πρέπει να περάση απαρατήρητη, καθόσον αποτελεί έναν από τους αναριθμήτους λόγους —οφειλομένους αποκλειστικά στην δημοκρατία— που συντείνουν στο να καταστήσουν τις δημόσιες υπηρεσίες αργοκίνητες και πολυδάπανες. Εκτός αυτού, η απουσία των τεχνικών εξηγεί, γιατί στην δημοκρατία δεν εφαρμόζονται προγράμματα αξιώσεων, αλλά οι κυβερνήσεις περιορίζονται στην προσωπική τακτοποίησι των κοινωνικών προβλημάτων, που δεν μπόρεσαν ν' αποσιωπήσουν ή να παραβλέψουν.

Τα προγράμματα των δημοκρατικών κομμάτων δεν καταστρώνονται από εμπειρογνώμονες, οι οποίοι αφού εξετάσουν αντικειμενικά την πραγματική κατάσταση, θα προσδιορίσουν την πορεία, που οφείλει ν' ακολουθήση η γενική πολιτική της κυβερνήσεως. Τα προγράμματα των δημοκρατικών κομμάτων καταστρώνονται από δημαγωγούς. Επομένως δεν έχουν κοινωνικό περιεχόμενο, αλλά δημαγωγικό. Περιεχόμενο δηλαδή που περιλαμβάνει άπειρες χιμαιρικές επαγγελίες και παραχωρήσεις, που τελικά μένουν απραγματοποίητες. Τα προγράμματα της δημοκρατίας δεν ασχολούνται με τα αιώνια συμφέροντα του έθνους, γιατί δεν νοιάζονται για εκείνα, αλλ' επιμελούνται των ιδιαιτέρων οικονομικών συμφερόντων ωρισμένων στενών κοινωνικών τάξεων ή και ατόμων ακόμη.

Για να βρουν μάλιστα απήχησι στον λαό, που θέλουν να παραπλανήσουν, εμφανίζονται σαν ικανοποιούντα τις άμεσες υλικές του ανάγκες, που λόγω της φύσεώς των αναφέρονται στο πρόσκαιρο παρόν. Οι σοβαρές εθνικές επιδιώξεις, που ανάγονται στο μέλλον και από τις οποίες εξαρτάται όχι μόνον η λαϊκή ευημερία, αλλά και αυτή ακόμη η επιβίωσις της φυλής δεν τυχαίνουν πρόσφορες δημοκοπικής εκμεταλλεύσεως, γι' αυτό ακριβώς τα κόμματα δεν δείχνουν απέναντί τους κανένα ενδιαφέρον.

[...] «Η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει»...

Η παραπάνω φραστική σύνθεσι που θυμίζει μάλλον διαφημιστική ρεκλάμα παρά πολιτικό ορισμό, σαν λογοπαίγνιο είναι πολύ καλό. Αλλά σαν ορισμός στερείται ουσιαστικού περιεχομένου, που ανταποκρινόμενο στην πραγματικότητα θα τον καταστούσε άξιο προσοχής.

Και πρώτα απ' όλα ας ρίξουμε ένα βλέμμα στις σχέσεις μεταξύ κόμματος και λαού...

Ο λαός ισούται με όσους πολίτες έχουν δικαίωμα ψήφου και επί πλέον

προσέρχονται στις κάλπες, για να ψηφίσουν. Το σύνολο αυτό των πολιτών, που οπωσδήποτε είναι μικρότερον ολοκλήρου του λαού, διασπάται κατανεμόμενο στα διάφορα κόμματα που ψηφίζουν οι εκλογείς. Αποτέλεσμα των εκλογών είναι η επιτυχία ενός κόμματος που αναλαμβάνει την διακυβέρνηση της χώρας. Έτσι λοιπόν, φαίνεται καθαρά ότι το κόμμα που κυβερνά δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μια μειοψηφία αντιπροσωπεύουσα μέρος των εκλογέων που με την σειρά τους αποτελούν τμήμα του λαού και όχι τον λαόν. Η πλειοψηφία είναι σχετική, αυτό όμως δεν εμποδίζει το τυχερό κόμμα να σχηματίσει κυβέρνηση και να διοικήσει, γιατί συνήθως και εξ αιτίας των πολυπλόκων συνδυασμών του εκλογικού συστήματος, η μειοψηφία στον λαό γίνεται πλειοψηφία στη Βουλή. Μελετώντας την πολιτική ιστορία του τόπου θα δήτε κόμματα που ενώ ήταν ολοφάνερες μειοψηφίες απέκτησαν την απόλυτη πλειοψηφία στο σύνολο των βουλευτικών εδρών και κυβέρνησαν αποδείχνοντας έτσι και στον πιο στραβό τις δημοκρατικές απάτες.

Η απλή ή η ενισχυμένη αναλογική, οι πλατειές ή στενές περιφέρειες, οι διάφορες κατανομές και τα ποσοστά, αποτελούν εκδήλωσι του μεγάλου τεχνάσματος των εκλογών, διά του οποίου η μειοψηφία κυβερνά σαν πλειοψηφία και στ' όνομα της ολότητας. Κάθε άλλος αντίθετος ισχυρισμός, ή θα έχη ύποπτη προέλευσι ή θα γίνεται σε βάρος της νοημοσύνης εκείνου που τον κάνει.

Η επίτευξι απόλυτης πλειοψηφίας είναι σπανιωτάτη εξαίρεσις, αλλά και αν πραγματοποιηθή, βάσει ποιας λογικής θα αναγνωρίσουμε οτι η γνώμη των περισσοτέρων είναι η ορθότερη; Και γιατί να δεχθούμε οτι τούτη συνιστά την γενική θέλησι του έθνους που οπωσδήποτε σε καμμιά περίπτωση δεν συνιστάται από τις θελήσεις των ατόμων μιας γενιάς; Ποιός φρόνιμος ανθρωπος θα παραδεχθή, ότι οι πολλοί έχουν δίκιο μόνο και μόνο, γιατί είναι πολλοί; Είναι αναντίρρητο, ότι το μεγαλύτερο κόμμα κυβερνά αυθαίρετα —διότι εκπροσωπεί κάποιο ποσοστό του λαού— στ' όνομα της ολότητας, υποχρεώνοντας τον υπόλοιπο λαό να υποτάσσεται στα προστάγματά του, γεγονός που συγκρούεται με την ίδια την έννοια της δημοκρατίας, όπως τουλάχιστον μας την διδάσκουν.

Ας δούμε τώρα τον έλεγχο, που κάνει η δήθεν μειοψηφία στην δήθεν πλειοψηφία. Ο έλεγχος αυτός, δεν έχει κανένα νόημα και δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα, καθόσον η κυβέρνηση είναι κάθε στιγμή σε θέσι να λαβαίνει ψήφο εμπιστοσύνης και να επιβάλλη την θέλησί της, πράγμα που αποδεικνύεται εμμέσως και πρακτικώς από τη μελέτη των νομοσχεδίων εκ των οποίων ουδέν προτεινόμενον υπό της κυβερνήσεως καταψηφίζεται. Το πολύ πολύ να τροποποιηθή και τούτο

βέβαια πάντα με την κυβερνητική συγκατάθεσι. Επιπλέον, η κυβέρνηση εξουσιάζοντας το κράτος, διαθέτει ισχυρότατα μέσα προπαγάνδας με τα όποια αποτρέπει τον επηρεασμό της κοινής γνώμης από την αντιπολίτευσι, που στο κάτω-κάτω και να επηρεάση τον λαό πάλι δεν γίνεται τίποτε, γιατί είναι έτσι τα πράγματα, ώστε τον δυσμενή για την κυβέρνησι επηρεασμό να μην μπορή ν' ακολουθήση άμεση αντίδρασις.

[...] Οι δημοκρατικές κυβερνήσεις είναι αντιλαϊκές, γιατί δεν προέρχονται από τον λαό και ούτε εργάζονται για τον λαό. Απλούστατα είναι κλίκες καταχραστών, που με την δημοκοπία πήραν την εξουσία και θησαυρίζουν κλέβοντας τον εθνικό πλούτο, που βρίσκεται στη διάθεσί τους. Με τις ευνοϊκές συμβατικές παραχωρήσεις, τους χαριστικούς νόμους, τις ύποπτες οικονομικές συμφωνίες και με τα όσα άλλα, που μηχανεύονται διασπαθίζουν το δημόσιο χρήμα σε κομματικές δουλειές και παρασκηνιακές σκυεωρίες, που αποβλέπουν στην διατήρησί τους στην αρχή.

Μπορεί να παίρνουν ψήφους, αλλά δεν έχουν την εκτίμησι και τον σεβασμό του λαού, που βλέπει τους χθεσινούς και αυριανούς ζητιάνους της ψήφου, σημερινούς κυβερνήτες. Επ' αυτού μάλιστα, η πολιτική και η ψυχολογία διδάσκουν, ότι οι λαοί επιθυμούν να κυβερνώνται, από συνειδητούς και υπευθύνους ήγέτες και όχι από ανεύθυνες διαβατάρικες κυβερνήσεις ασυνειδήτων προσώπων. Τονίζω το θέμα της ευθύνης, γιατί είναι απαράδεκτο γεγονός να 'χουμε μια κυβέρνηση, που να διοική ολόκληρο το κράτος και να είναι ανεύθυνη, όταν και στην μικρότερη ακόμη εταιρεία εκείνοι που διοικούν είναι υπεύθυνοι.

Μολαταύτα, ίσως το μυστικό της δημοκρατίας να βρίσκεται στο ότι δεν ζητεί ευθύνες και ούτε καθιστά υπευθύνους, που οπωσδήποτε θα υπήρχαν αν επεβάλλοντο εφαρμόσιμες κοινωνικές υποχρεώσεις. Τί καθήκοντα αναθέτει στον δημοκράτη η ιδεολογία του; Τι άλλο από το να πηγαίνει να ψηφίζει. Πώς λοιπόν θα συγκριθή αυτός με εκείνον, που εκ της ιδεολογίας του έχει την ηθικήν ετοιμότητα και προθυμίαν να αγωνισθή και ν' αντέξη ή να θυσιασθή για πράγματα αντίθετα προς την ιδιοτέλεια και την πεζότητα;

Εξετάζοντας τις επί μέρους πολιτικές διακλαδώσεις του δημοκρατικού πολιτεύματος, διαπιστώνουμε ότι η δημοκρατία επιβάλλει καθήκοντα απέναντι της δημοκρατίας και όχι απέναντι της πατρίδος. Το ανεύθυνο στη δημοκρατία, εκτός του ότι είναι νόμιμον, είναι και πρακτικά εξασφαλισμένο, καθόσον είναι αδύνατος ο εντοπισμός των υπευθύνων, εξ αιτίας της κατατμήσεως της εξουσίας

και του χάους της πληθώρας των συλλογικών οργάνων.

[...] Το πολυπληθέστερο, επιβλαβέστερο και ελεεινότερο συλλογικό όργανο είναι εκείνο, που, με αναίδεια πολλή, φέρει τον τίτλο της εθνικής αντιπροσωπείας: Η Βουλή. Τα μέλη της είναι απολύτως ανεύθυνα και δεν δίνουν λογαριασμό σε κανέναν για τα λόγια και τις πράξεις τους. Αμείβονται πλουσιοπάροχα για ανύπαρκτες υπηρεσίες και ένα μέρος από αυτά ασκώντας αντιδραστική κωλυσιεργία εμποδίζει την κυβέρνησι στο έργο της επιφέροντας έτσι τη αδράνεια της κρατικής μηχανής.

Οι δημοκρατικές κυβερνήσεις δημιουργούν κράτος κομματικών. Οι αρχηγοί των κομματικών φατριών, που λυμαίνονται το έθνος, γίνονται αρχηγοί του κράτους και μεταφέρουν τις κομματικές ιδιότητες στο κράτος, που σιγά σιγά νεκρώνεται από έλλειψη ιδανικών, ενδιαφερόντων και σκοπών και καταντά στο τέλος ο δυναμικός μηχανισμός, με τον οποίον τα κόμματα καταπιέζουν τον λαό. Το κράτος με δημοκρατική κυβέρνησι είναι ένα ακυβέρνητο καράβι. Καί κάτι χειρότερο: Είναι ένα καράβι δίχως προορισμό.

[...] Η αντιπολίτευσι σχηματίζεται από τους βουλευτές, που δεν ανήκουν στην κυβέρνησι. Όλοι αυτοί θεωρούν καθήκον τους ν' αρνούνται κάθε κυβερνητική γνώμη, χωρίς να ενδιαφέρονται για την ορθότητα η ωφελιμότητά της. Στο παρελθόν μάλιστα συνέβη ν' απορριφθούν κυβερνητικές προτάσεις, προτού καν ακουσθούν και τούτο μαρτυράει το μέγεθος της κακοπιστίας, που βασιλεύει στον διάλογο ανάμεσα στις δυο μεγάλες παρατάξεις του κοινοβουλίου. Η αντιπολίτευσις δεν προσφέρει καμμιά θετική υπηρεσία και δεν ικανοποιεί καμμιά πολιτική ανάγκη. Ολόκληρη η δράσις της είναι να βάζει εμπόδια στην κυβέρνησι και να σαμποτάρη το κυβερνητικό έργο, χωρίς να λογαριάζει εάν αυτό ζημιώνει το έθνος. Η πολιτική της λοιπόν αποβλέπει στη φθορά της κυβερνήσεως, που επιδιώκεται με όλα τα μέσα και κυρίως με την συκοφαντία, την εξαγορά, την κωλυσιεργία και με ό,τι άλλο σχετικό ταιριάζει στα δημοκρατικά ήθη. [...] Ποτέ δεν θα αναγνωρίση στην κυβέρνησι ένα καλό. Ό,τι κάνει η κυβέρνησις είναι καταδικασμένο μόνο και μόνο, γιατί προέρχεται από αυτήν. Ωρισμένως το γεγονός αυτό αρκεί, για να χαρακτηρίσουμε την αντιπολίτευσι, σαν σκέτη εξωτερική αντίδρασι της χειρότερης μορφής, που γίνεται ακόμη χειρότερη με την δημαγωγία που κάνει προτείνοντας, ό,τι ανόητο και ουτοπικό αρέσει στον λαό.

Μας λένε ότι η αντιπολίτευσις ελέγχει την κυβέρνησι και μας φέρνουν την δημοκρατία, σαν το μοναδικό πολίτευμα στο όποιο η κυβέρνησις ελέγχεται. Εγώ

όμως έχω σοβαρούς λόγους να διαφωνώ πάνω σ' αυτό και να πιστεύω ότι η δημοκρατία είναι το μόνο πολίτευμα, στο οποίο η κυβέρνηση δεν ελέγχεται. Και πράγματι, η δημοκρατία είναι το πολίτευμα της κυβερνητικής ασυδοσίας, διότι ποιος ελέγχει την κυβέρνηση; Η αντιπολίτευσις; Αλλά ξέρουμε καλά, ότι σκοπός της αντιπολιτεύσεως είναι να ρίξη την κυβέρνηση και όχι να την ελέγχει. Εξ άλλου, μπορεί ποτέ να γίνη καθώς πρέπει έλεγχος, όταν ο ελέγχων υποβλέπει την θέσι του ελεγχομένου;

Αφήνω κατά μέρος τους ισχυρισμούς των υπερδημοκρατών, που υποστηρίζουν ότι ο λαός ελέγχει την κυβέρνηση. Τέτοιοι ισχυρισμοί δεν είναι μόνον αναληθείς, αλλά στερούνται και σοβαρότητος. Είναι ασφαλώς ο λαός σε θέσι την ημέρα των εκλογών να καταψηφίση μια κυβέρνηση, αλλά αυτό δεν λέγεται έλεγχος και ούτε μπορεί να νομισθή σαν τιμωρία, που επιβάλλει σε όσες κυβερνήσεις δεν τον ωφέλησαν, διότι ο λαός παρασυρόμενος από τα πάθη του και τους δημαγωγούς καταψηφίζει κυβερνήσεις, από τις οποίες το έθνος απεκόμισε σημαντικά οφέλη, παραδείγματος χάριν Χ. Τρικούπης.

Από την σύνθεσι της αντιπολιτεύσεως που είναι οι αντίπαλοι της κυβερνήσεως και από τον σκοπόν της, που είναι η πτώσι της κυβερνήσεως, βγαίνει το συμπέρασμα, ότι η δημοκρατική αντιπολίτευσις στην ουσία είναι αντικυβέρνησις. Έτσι, λοιπόν, εξηγείται, γιατί όσο ισχυρότερη γίνεται η αντιπολίτευσις, τόσο πλησιέστερα φθάνουμε στην ακυβερνησία. Το ν' ακούεται μία δεύτερη γνώμη είναι ένα πράγμα χρήσιμο και αναγκαίο. Το να βγαίνουν όμως μερικοί, με προορισμό να λένε μια αντίθετη γνώμη είναι ένα άλλο πράγμα, περιττό και βλαβερό. Η δημοκρατία επικαλουμένη το πρώτο, πραγματοποίησε το δεύτερο, με συνέπεια να προβάλλη σαν θεσμό και μάλιστα πολιτειακό την ανεύθυνη και αδικαιολόγητη άρνησι.

Ένας απολογισμός

Στην δημοκρατία, η πολιτική, διεπομένη καθ' ολοκληρίαν από το κομματικό πνεύμα, αποβλέπει στην υποταγή των πάντων στο κομματικό συμφέρον. Αυτό το είδος της πολιτικής, που είναι γνωστό με το όνομα του κομματισμού, αφορά όλες τις ενέργειες των πολιτικών της δημοκρατίας, είτε αυτές απευθύνονται προς το εξωτερικό, είτε προς το εσωτερικό. Ο κομματισμός είναι εκείνος, που υπενθυμίζει την κομματική κυριαρχία. Στα υπουργεία κατ' αρχήν και γενικώτερα στις κρατικές υπηρεσίες, εξυπηρετούνται πρώτα και καλύτερα όσοι έρχονται σε επαφή μαζί τους μέσω των ανθρώπων του κόμματος, που βρίσκονται διωρισμένοι στις ζωτικώτερες θέσεις των δημοσίων υπηρεσιών.

Όπως και στις κυρίως δημόσιες υπηρεσίες, έτσι και στους υπολοίπους μεγάλους οργανισμούς του δημοσίου δικαίου, η κυβέρνηση τοποθετεί πρόσωπα της δικής της εμπιστοσύνης, που φυσικά θ' αντικατασταθούν αμέσως, μόλις αλλάξουν τα πράγματα και έρθουν άλλοι στην εξουσία. Η αναστάτωση αυτή, που επέρχεται εκ των μεταβολών των υπαγορευομένων από κομματικούς και μόνον λόγους, διακόπτει την συνέχεια στην διοίκηση και μειώνει την απόδοσι του έργου των δημοσίων υπηρεσιών. Πάντως, η διάσπασις του διοικητικού έργου επέρχεται και κατά τον χρόνον, που το κόμμα βρίσκεται στην εξουσία, γιατί ο αρχηγός του προβαίνει συχνά σε κυβερνητικούς ανασχηματισμούς, προκειμένου να εξισορροπήση τις συγκρουόμενες φιλοδοξίες καθώς και τα συμφέροντα.

[...] Εκείνοι οι οποίοι ασχολήθηκαν με την ελληνική ιστορία θα έχουν κατανοήσει, ότι η ιστορία της πατρίδος μας γράφτηκε από πρόσωπα, που, αν δεν μισούσαν την δημοκρατία, οπωσδήποτε την περιφρονούσαν. Από τους αρχαίους χρόνους, την δημοκρατία την υπεράσπιζαν οι δημαγωγοί και οι φαύλοι. Οι αξιόλογοι πολιτικοστρατιωτικοί ηγέτες του έθνους, συμπεριλαμβανομένου και αυτού ακόμη του Περικλέους ήσαν αντιδημοκράτες —το πολίτευμα του χρυσού αιώνος ήταν «δημοκρατία τοῦνομα αρχή δε του πρώτου ανδρός», ο δε Περικλής είχε τόση εξουσία ώστε «τα πάντα αὐτῷ επιτρέπειν»—, αντιδημοκράτες επίσης ήσαν όλοι οι άνθρωποι του πνεύματος, που για να μην τους πάρω έναν-έναν χωριστά, σταματώ στις κορυφές της παγκοσμίου διανοήσεως. Στον Σωκράτη που δεν εδέχετο την γνώμη των πολλών, αλλά των λίγων και επαίοντων. Στον Πλάτωνα, που ήθελε να άρχουν οι κρείττοντες και στον Αριστοτέλη που δίδασκε το δεσπόζειν των αρίστων.

[...] Η μελέτη του δημοκρατικού συστήματος, ως συνόλου και στις λεπτομέρειές του, οδηγεί στο συμπέρασμα, ότι η δημοκρατία είναι μια απάτη, που διαφέρει από τις άλλες στο ότι περιλαμβάνει όλες τις άλλες. [...] Η δημοκρατία είναι επίσης μία πρόληψις, ανόητη όπως κάθε πρόληψις, αλλά πολύ πιο επικίνδυνη απ' όλες τις άλλες μαζί. Είναι μια πρόληψις επί διεθνούς επιπέδου, που εκτός των άλλων φαίνεται και εκ του ότι, πίσω από την ίδια μαγική λέξι της δημοκρατίας λειτουργούν καθεστώτα ποικίλου κοινωνικού περιεχομένου, που σαν κοινό γνώρισμα έχουν μόνον την ονομασία.

Προδοσία. Εκμετάλλευσις. Απάτη. Πρόληψις. Αυτή είναι η δημοκρατία. Και όποιος την βλέπει έτσι, πλησιάζει ολοένα περισσότερο προς την πραγματικότητα, όποιος δε, φθάση εκεί να είναι βέβαιος, πως έτσι θα δη την δημοκρατία...

Πηγή: Αποσπάσματα από το βιβλίο «Αντιδημοκράτης» (πρώτη έκδοση, 1965), του δικηγόρου και συγγραφέα, Κωνσταντίνου Πλεύρη